

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **A. T. R.-S.**, narozená dne X,
státní příslušnost Thajské království,
bytem Ch.,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2021, č. j. MV-187357-4/SO-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 3. 2. 2021, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2021, č. j. MV-187357-4/SO-2020 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“)

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

potvrzeno odvoláním napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 20. 10. 2020, č. j. OAM-8869-23/PP-2020 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým byla výrokem I. podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců, a dále výrokem II. podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobkyně podala dne 8. 6. 2020 žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (dále též jen „*EU*“) na území České republiky (dále též jen „*ČR*“) podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V tiskopisu žádosti v rubrice účel pobytu na území žalobkyně uvedla „*sloučení s občanem EU – druh*“. Její žádost byla prvostupňovým orgánem zamítnuta, a stejně tak i odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které bylo žalovanou potvrzeno napadeným rozhodnutím.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná nejprve zrekapitulovala průběh řízení před prvostupňovým orgánem a posléze uvedla právní úpravu, ze které ve svém rozhodnutí vycházela. V návaznosti na to žalovaná (ve shodě s prvostupňovým orgánem) dospěla k závěru, že žalobkyně v průběhu správního řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu neprokázala, že splňuje podmínku uvedenou v § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a nelze ji proto považovat za rodinného příslušníka občana EU, čímž je dán důvod pro zamítnutí její žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně totiž v průběhu správního řízení neprokázala, že by její vztah s občanem EU byl dostatečně pevný a intenzivní, aby mohl být označen za trvalý, a neprokázala ani to, že oba žijí ve společné domácnosti. Správní orgány na základě zjištěného skutkového stavu měly shodně za to, že partnerský vztah žalobkyně a jejího druhu byl pouze krátkodobého charakteru.
4. Ve vztahu k odvolacím námitkám žalovaná předně poukázala na to, že žalobkyně nenamítla žádné konkrétní skutečnosti, které by měly vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí či vadám řízení, které mu předcházelo, a žalovaná takové skutečnosti v rámci odvolacího řízení též nezjistila. K námitce, že žalobkyně předložila dokumenty, jež prokazují pevnost a trvalost vztahu s jejím druhem, žalovaná uvedla, že správní orgány řádně posoudily všechny podklady, jež žalobkyně doložila, a dospěly k závěru, že vztah účastnice řízení s občanem EU nelze označit za trvalý. Prvostupňový orgán se v odůvodnění rozhodnutí řádně zabýval definicí pojmu trvalý partnerský vztah a svůj závěr podpořil odkazy na příslušné části Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „*Směrnice*“), a judikaturu Soudního dvora EU i Nejvyššího správního soudu, na což žalovaná odkázala.
5. K námitce žalobkyně, že žije s druhem v harmonickém a trvalém vztahu, a za partnery se považují od září 2019, žalovaná uvedla, že důkazní prostředek (čestná prohlášení) nelze s ohledem na správní řád akceptovat. Žalobkyně sdílí s druhem společnou domácnost od července 2020, proto žalovaná souhlasí se závěrem prvostupňového orgánu, že v daném případě není splněn onen kvantitativní prvek, tj. určitá doba společného soužití. Společnou domácnost tvoří fyzické osoby, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Žádné potvrzení, jež by dokazovalo například úhradu nákladů

na bydlení žalobkyně a jejího druha však na základě výzvy prvostupňového orgánu nebylo doloženo. K námitce žalobkyně, že má u druha nahlášenou adresu a má tam rovněž i všechny své osobní věci, žalovaná sdělila, že tato skutečnost není v napadeném rozhodnutí popírána, avšak předložená čestná prohlášení nejsou důkazem, a to ani po posouzení jejich obsahu, trvalosti a hloubky deklarovaného vztahu. Tato čestná prohlášení jsou v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí detailně konkretizována, přičemž prvostupňový orgán uvedl, proč je za dostatečný důkaz nepokládá. Obdobně se prvostupňový orgán vypořádal i s předloženými společnými fotografiemi, které jsou žalobkyní datovány od června 2020 do listopadu 2020.

6. K namítanému zásahu rozhodnutí do lidských práv, včetně zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaná sdělila, že podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgány posuzují pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. Ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců je důsledkem implementace Směrnice a taxativně v souladu s touto směrnici definuje, koho lze za rodinného příslušníka občana EU považovat. Při posuzování žádosti podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců správní orgány hodnotí trvalost deklarovaného vztahu, a to podle kritérií zde uvedených. Posuzování přiměřenosti nad uvedený rámec by bylo v rozporu se smyslem citovaného ustanovení. Ustanovení § 87e zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu neukládá povinnost zkoumat přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Žalovaná přesto posoudila, zda napadeným rozhodnutím nebude porušen závazek, který pro Českou republiku vyplývá z mezinárodních smluv. Žalobkyně v průběhu řízení nepředložila žádné relevantní důkazy, které by svědčily o tom, že by napadené rozhodnutí představovalo nepřiměřený dopad do jejího soukromého a rodinného života. K námitce žalobkyně, která poukazuje na institut vyhoštění příslušníků třetích zemí, žalovaná dodala, že napadeným rozhodnutím není žalobkyni zakázán pobyt na území České republiky, není jí znemožněno požádat o vydání jiného druhu pobytového oprávnění a v případě, že splní zákonné podmínky pro jeho vydání, pobytové oprávnění získat.

II.

Žaloba

7. Žalobkyně v žalobě požádala o přezkum prvostupňového i napadeného rozhodnutí, neboť je dle žalobkyně více než důvodná obava, že nebylo rozhodnuto v souladu s právními předpisy. Žalobkyně s manželem žije a hospodaří ve společné domácnosti spokojeným rodinným životem, manželé mají všechny věci v pořádku a podle přiložených dokumentů a spisů dodali s ohledem na omezené možnosti i dostatečné množství důkazů o trvalém společném soužití. Ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců musí být vykládáno tak, aby nebyla narušena možnost integrace státních příslušníků třetích zemí, kteří pobývají na území České republiky dlouhodobě a chtějí se začlenit do společnosti.
8. Žalobkyně je manželkou občana Evropské unie, je po 4,5 roku v ČR plně integrovaná. Žije spokojeným rodinným životem ve společné domácnosti se svým manželem, občanem ČR a má živnostenský list na masáže. V současné době nemůže podnikat, neboť jí cizinecká policie zadržuje dlouhodobější pobytové vízum, které je k práci v ČR potřeba.
9. Manželé měli snahu a úmysl uskutečnit sňatek už ke konci léta 2020. Není úplně vinou manželů, že při vytváření dokumentů pro sňatek vznikly průtahy v délce asi 6 měsíců z důvodu horšího fungování úřadů v době pandemie Covid 19 v ČR i ve světě. Úřady mají

omezené hodiny, jsou na home office, v karanténách a neví, jaké dokumenty jsou potřeba, a když se po několika týdnech poradí, tak to vrátí k předělání.

10. Žalobkyně zdůraznila, že právní nárok je nezpochybnitelný u řízení o udělení a prodloužení přechodného pobytu pro občany EU a jejich rodinné příslušníky. To vychází již z čl. 6 Směrnice, ze které vyplývá, že rodinní příslušníci mají právo pobývat na území EU se svým rodinným příslušníkem. Pokud tedy splňuje formální náležitosti k jeho získání a je prokazatelně rodinným příslušníkem občana EU, měl by mu takovýto pobyt být udělen. Pro rodinné příslušníky občanů EU mají členské státy vynaložit všechny prostředky k usnadnění zisku těchto víz.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 16. 4. 2021 uvedla, že skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí, proto plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, a to především z důvodu, že některé námitky byly vzneseny již v průběhu odvolacího řízení a žalovaná se s nimi v rámci napadeného rozhodnutí již vypořádala, přičemž na svém právním názoru setrvává.
12. K námitce žalobkyně týkající se manželství žalobkyně a jejího druha žalovaná předně uvedla, že v rámci prvostupňového i odvolacího řízení žalobkyně dokládala podklady k případnému splnění podmínek ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nikoliv k naplnění podmínek ustanovení § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žádný oddací list žalobkyně v průběhu prvostupňového i odvolacího řízení nepředložila, načež žalovaná upozornila, že břemeno „*hodnověrného doložení*“ splnění podmínky dle § 15a zákona o pobytu cizinců leží na cizinci, který má důvody podání žádosti nejenom sám tvrdit, ale také je hodnověrně doložit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, sp. zn. 6 As 95/2013), a to zpravidla před vydáním napadeného rozhodnutí. Závěr *prvostupňového* orgánu i žalované o tom, že vztah mezi žalobkyní a jejím druhem (manželem) nelze označit za trvalý partnerský vztah, je zcela v souladu se zjištěným skutkovým stavem. Správní orgány posoudily vztah mezi partnery na základě podkladů, jež žalobkyně v průběhu řízení o své žádosti doložila (fotografie, čestná prohlášení), dále pak na základě provedených důkazů (pobyťová kontrola, výslech účastnice řízení, svědecká výpověď druha), přičemž vzaly v úvahu všechna zákonem o pobytu cizinců stanovená kritéria (povahu, pevnost a intenzitu vztahu), a zcela správně uzavřely, že jejich vztah není trvalým a intenzivním partnerským vztahem. *Prvostupňový* orgán se během dokazování zaměřil také na společné plány do budoucna, které však nelze označit za konkrétní, neboť partneři uvedli, že děti jsou vyloučeny, ale uvažují o sňatku, k uvedenému však nepředestřeli žádnou specifickou představu, jak se budou tyto plány realizovat. Též je nutné zdůraznit, že jelikož plány do budoucna podmínili vydáním pobyťového oprávnění žalobkyně, měli předestřít i to, jakým způsobem by postupovali v případě, kdyby jí nebylo uděleno, což mohli s ohledem na průběh správního řízení předpokládat. Námitka žalobkyně, že na území České republiky pracuje na živnostenský list, pak též plnohodnotně nezdůvodňuje vážnost plánů žalobkyně a jejího partnera do budoucnosti. Námitky proto shledala žalovaná jako nedůvodné.
13. Žalobkyně k žádosti doložila k prokázání splnění podmínky ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců čestné prohlášení a fotografie. Důkazní prostředek (čestná prohlášení) však nelze s ohledem na zákon o pobytu cizinců akceptovat, odkázala přitom na

judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaná doplnila, že dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování, přičemž samotné dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Žalobkyně sdílí s druhem společnou domácnost od července 2020, tedy žalovaná souhlasí se závěrem *prvostupňového* orgánu, že v daném případě není splněn onen kvantitativní prvek, tj. určitá doba společného soužití. Z dalšího jednání žalobkyně má žalovaná za prokázané, že se prostřednictvím čestných prohlášení snaží prokázat skutkový stav v rozporu s reálným stavem věci. Správní orgány obou stupňů žalobkyni poučily, že společnou domácnost tvoří fyzické osoby, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Žádné potvrzení, jež by dokazovalo například úhradu nákladů na bydlení žalobkyně a jejího druhu však na základě výzvy prvostupňového orgánu nebylo doloženo. Dle žalované *prvostupňový* orgán postupoval v souladu se zásadou materiální pravdy, a na tomto místě odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, č. j. 1 Azs 338/2019 – 45. Žalovaná dovodila, že *prvostupňový* orgán zákonem a judikaturou kladeným požadavkům na dokazování dostál, přičemž jeho závěr, jež byl vyvozen dále z účastnického výsledku a svědecké výpovědi druhu, je zcela v mezích správního uvážení.

14. Žalovaná dále měla za to, že stav věci byl zjištěn v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť po více než čtyřech letech pobytu žalobkyně na území ČR se její odkazy na studium českého jazyka či snahy o integraci na místní podmínky jeví jako nedostatečné. Z předloženého spisového materiálu je pak i přes tvrzenou absenci potvrzení o bydlišti žalobkyně zřejmý výrazný nedostatek iniciativy z její strany, a to jak v řízení samém, tak i v oblasti integrace do české společnosti. Předložená čestná prohlášení žalobkyně svědčí o účelové snaze o integraci na území, avšak o hloubce, případně trvalosti vztahu se svým nynějším manželem není vypovídající. *Prvostupňový* orgán zákonem a judikaturou kladeným požadavkům na dokazování dostál a napadené rozhodnutí není nezákonné ani vnitřně rozporné.
15. K námitce žalobkyně, že manželé měli snahu a úmysl uskutečnit sňatek už ke konci léta 2020, ale v době pandemie došlo k průtahům v délce asi 6 měsíců, žalovaná uvedla, že předmětem řízení nebylo přimět žalobkyni k uzavření sňatku, nýbrž zkoumání úzkých citových vazeb, které musí vykazovat trvalost z hlediska jejich povahy, pevnosti a intenzity mezi partnery. Předložený deník o vedení společné domácnosti partnerů či písemné potvrzení matky druhu nebo souseda žalobkyně takové skutečnosti jistě neprokazuje jejich prohlášení. Společná rodinná minulost či vzájemná blízkost nebo společné hospodaření partnerů ze spisového materiálu jednoznačně nevyplývá. K věrohodnému prokázání splnění podmínky rodinného příslušníka dle § 15a zákona o pobytu cizinců žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, sp. zn. 6 As 95/2013. *Prvostupňový* orgán při posuzování trvalosti partnerského vztahu hodnotí nejen fotografie, ale řadu dalších kritérií, mezi nimiž je i například způsob, jakým se partneři finančně podílí na chodu společné domácnosti. Zjištěné skutečnosti pak mohou svědčit ve prospěch trvalosti partnerského vztahu či nikoli. Ze spisového materiálu žalovaná zjistila, že žalobkyně nepostupovala při prokazování postavení rodinného příslušníka dle zaslané výzvy k odstranění vad podané žádosti, a rovněž věrohodné důkazy prokazující její postavení rodinného příslušníka nedoložila ani k odvolání. Žalobkyně tedy neunesla důkazní břemeno, přestože je podle zmiňovaného

ustanovení § 52 správního řádu povinna označit důkazy na podporu svých tvrzení.

16. Závěrem žalovaná citovala čl. 3 odst. 2 písm. b) Směrnice a konstatovala, že *prvostupňový* orgán se v odůvodnění rozhodnutí řádně zabýval definicí pojmu „trvalý partnerský vztah“ a svůj závěr podpořil odkazy na příslušné články Směrnice i judikaturu, přičemž žalovaná na toto odůvodnění odkázala. Žalovaná shrnula, že *prvostupňový* orgán dostatečným způsobem posoudil kvalitativní i kvantitativní stránku partnerského vztahu žalobkyně a jejího partnera a správně uzavřel, že jejich vztah není trvalým tak, jak předpokládá ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti žalobkyně, že napadená rozhodnutí byla vydána na základě dostatečně zjištěného stavu věci, byla dostatečně a řádně odůvodněna a jsou v souladu s platnými právními předpisy. Žalovaná byla rovněž toho názoru, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení.
17. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Průběh řízení

18. Vzhledem k tomu, že předmětnou žalobu podali společně žalobkyně a pan M. T. (druh a později i manžel žalobkyně), přičemž tito nebyli právně zastoupeni, a dále že podle názoru soudu předmětná žaloba byla na hranici projednatelnosti, soud usnesením ze dne 10. 2. 2021, č. j. 57 A 21/2021 – 25 vyzval žalobkyni k doplnění žalobních bodů a návrhu výroku rozsudku, jakož i pana M. T. k vyjasnění jeho procesního postavení v předmětném řízení. Soud též poskytl náležité poučení. Přestože na předmětnou výzvu nebylo ani žalobkyní ani panem M. T. reagováno, soud v zájmu právní jistoty hodnotil žalobu jako projednatelnou, když z ní bylo možné v obecné rovině dovodit, čeho se žalobkyně domáhá a z jakých důvodů.
19. Soud konstatuje, že i ostatní podmínky pro věcné projednání žaloby byly splněny. Žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (srov. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) byla dodržena, když napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 28. 1. 2021 a předmětná žaloba byla soudu doručena dne 3. 2. 2021. Dále žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, když žalobkyně byla adresátem napadeného rozhodnutí (s ohledem na skutečnost, že žaloba byla podána též panem M. T., který však nebyl k podání předmětné žaloby směřující proti napadenému rozhodnutí aktivně legitimován, soud usnesením ze dne 12. 3. 2021, č. j. 57 A 21/2021 – 31 žalobu ve vztahu k panu M. T. odmítl). Žaloba směřovala proti žalované, která je pasivně legitimována (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí) a byla podána po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti napadenému rozhodnutí nebylo odvolání přípustné).
20. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalovaná s tím výslovně souhlasila (viz vyjádření žalované ze dne 16. 4. 2021, č. l. 39) a žalobkyně v soudem stanovené lhůtě soudu nesdělila, že požaduje, aby ve věci bylo nařízeno jednání.

V.

Posouzení věci soudem

21. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.).
22. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
23. Byť žalobkyně svou žalobní námitku formulovala velice obecně, lze dovodit, že vůči napadenému rozhodnutí namítala nezákonnost, neboť v žalobě uvedla, že „je zde více než důvodná obava, že nebylo rozhodnuto v souladu s právními předpisy“. Žalobkyně nesouhlasila se zamítnutím její žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu z důvodu, že podle názoru správních orgánů žalobkyně v průběhu správního řízení o její žádosti neprokázala, že splňuje podmínku uvedenou v § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a nelze ji proto považovat za rodinného příslušníka občana EU. Přitom žalobkyně ve své žalobě akcentovala skutečnost, že v době podání žaloby již byla manželkou pana M. T., když soudu společně s žalobou předložila kopii oddacího listu ze dne 2. 2. 2021.
24. Soud předesílá, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. byl povinen vycházet při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a nemohl tedy přihlížet k nové skutečnosti, že dne 2. 2. 2021 (tj. po vydání a doručení napadeného rozhodnutí a krátce před podáním žaloby) žalobkyně uzavřela s panem M. T. manželský svazek. Soud v dané souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 Azs 315/2016 – 29, podle kterého: „V pobytových věcech NSS pravidelně zastává názor, že bude vždy třeba § 75 odst. 1 aplikovat (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 7. 11. 2013, č. 2 As 59/2013-33). Pouze pokud by lpění na dikci § 75 odst. 1 s. ř. s. a nezohlednění skutečností nastalých po právní moci správního rozhodnutí správním soudem mohlo přímo vést k zásahu do rodinného života žalobce, a tím k možnému porušení čl. 8 Úmluvy, bylo by vskutku namíste § 75 odst. 1 prolomit (typicky proto, že žalobce již nemá jiný prostředek ochrany proti zásahu do rodinného života).“ Soud s ohledem na okolnosti posuzovaného případu dospěl k závěru, že v případě žalobkyně se nejedná o zcela výjimečný případ, kdy by měl soud vybočit z mezí přezkumu napadeného rozhodnutí stanovených v § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nepochybně měla a má jiný prostředek ochrany proti zásahu do jejího rodinného života, když svou pobytovou situaci před okamžikem uplynutí lhůty k vycestování mohla řešit jinak, zejména novou žádostí o některý z pobytových titulů dle českého práva, např. právě z důvodu uzavřeného manželství s občanem EU, kterého se v žalobě dovolávala (což pravděpodobně žalobkyně i učinila, jak lze usuzovat z její neaktivity po podání žaloby, když ani ona, ani její druh nereagovali na výzvu a poučení poskytnutá soudem).
25. Soud ve svém posouzení otázky zákonnosti napadeného rozhodnutí vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy a soudní judikatury.
26. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.“
27. Podle § 87b odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců: „K žádosti o vydání povolení

k přechodnému pobytu je žadatel povinen předložit doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.“

28. Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců: *„Za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.“*
29. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
30. Dle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *„Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“*
31. V předmětném správním řízení správní orgány řešily stěžejní otázku, zda žalobkyně prokázala, že je rodinným příslušníkem občana EU. Z relevantní právní úpravy, jakož i ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že k tomu, aby žalobkyně měla postavení rodinného příslušníka občana EU, bylo třeba z její strany řádně tvrdit a zároveň i prokázat splnění podmínek ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy že (i) má se svým druhem trvalý partnerský vztah (nutno zohlednit zejména povahu, pevnost a intenzitu vztahu) a že (ii) s ním žije ve společné domácnosti. Z dikce § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců přitom plyne, že břemeno tvrzení i důkazní ohledně existence společné domácnosti a trvalého partnerského vztahu spočívalo na žalobkyni.
32. Definičními znaky trvalosti partnerského vztahu se zabýval např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35: *„Trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity.“* Jak bylo řečeno např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 - 29, uvedené judikturní závěry lze vztáhnout i na novelizované ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. *„Posuzované ustanovení jednak ze systematického hlediska § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců nahrazuje, jednak v textu ustanovení je nyní výslovně odkazováno na trvalý partnerský vztah. I z úmyslu zákonodárce je zřejmé, že trvalý partnerský vztah zakládající postavení rodinného příslušníka dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců musí vykazovat výše uvedené kvantitativní i kvalitativní aspekty. Podle důvodové zprávy k novele č. 314/2015 Sb.*

„[p]odle odstavce 2 písm. b) je za rodinného příslušníka občana Evropské unie považován dále partner občana Evropské unie (druh, družka), který s ním žije ve společné domácnosti. Stanoví se demonstrativní výčet okolností, které správní orgán zejména zohlední při posuzování trvalosti vztahu. Pokud jde o partnerské vztahy podle tohoto ustanovení, nejedná se tedy o manželství a s ohledem na § 180f ani o registrovaná partnerství, ale jde o faktické partnerské vztahy, které mají trvalou povahu“.

33. Další podmínka, tj. sdílení společné domácnosti byla řešena např. v již zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 – 29: *„Pojem „společná domácnost“ Nejvyšší správní soud ustáleně vykládá jako domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby (srov. rozsudky ze dne 3. 3. 2010, č. j. 9 As 6/2010 – 73, ze dne 31. 5. 2016, č. j. 6 Azs 58/2016 – 40, či již zmiňovaný rozsudek č. j. 7 Azs 75/2016 – 37). Podmínka úhrady společných nákladů nemusí nutně znamenat, že náklady jsou hrazeny rovnoměrně, druhý člen společné domácnosti se může na nákladech podílet i tak, že o společnou domácnost pečuje např. obstaráváním domácích prací a udržováním pořádku v bytě. Občasné vypomáhání v domácnosti však samo o sobě bez naplnění dalších atributů (trvalost soužití s ostatními členy domácnosti, společné uhrazování nákladů na své potřeby) za vedení společné domácnosti považovat nelze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2014, č. j. 9 Azs 49/2014 – 27). Zároveň je třeba připomenout, že podmínka hlášení pobytu na stejné adrese z uvedené definice společné domácnosti nevyplývá. Společné trvalé soužití je jevem faktickým, zatímco přihlášení k trvalému pobytu má pouze evidenční význam. Pouhé přihlášení k trvalému pobytu nemůže domácnost založit (již zmiňovaný rozsudek č. j. 9 Azs 49/2014 – 27).“*
34. Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.
35. Žalobkyně ve správním řízení uvedla, že je rodinným příslušníkem – družkou pana M. T., narozeného dne X, občana České republiky, bytem Ch. (dále též jen „*druh žalobkyně*“), s nímž žije ve společné domácnosti. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobkyně k prokázání jejich vztahu společně se svou žádostí doložila doklad o zajištění ubytování v domě druhá žalobkyně, prohlášení žalobkyně a jejího druhá o společném žití a fotografie ze společných výletů. Na základě žádosti prvostupňového orgánu byla na adrese Ch. provedena dne 17. 6. 2020 pobytová kontrola. Bylo zjištěno, že se jedná rodinný dům, poštovní schránka není nijak označena a zvonek je označen M. T.. V době kontroly byla přítomna žalobkyně, její druh nikoli. Provedeným dotazem u sousedů a na základě předložených fotografií byla získána informace, že žalobkyni společně s jejím druhem znají a potkávají cca půl roku.
36. Dne 18. 6. 2020 byla žalobkyně prvostupňovým orgánem vyzvána k odstranění vad žádosti, tj. k doložení dokladu prokazujícího, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. V této výzvě bylo žalobkyni sděleno, že z žádosti a doložených dokladů vyplývá, že se žalobkyně považuje za rodinného příslušníka občana EU – pana M. T., podle ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně byla upozorněna, že dokumenty, které byly doloženy k její žádosti, dostatečně neprokazují, že má s panem M. T. trvalý partnerský vztah a že spolu žijí ve společné domácnosti. Předložené čestné prohlášení, resp. příloha k žádosti o přechodný pobyt, jednak není ve smyslu § 53 odst. 5 správního řádu samo o sobě důkazem o skutečnostech v něm uváděných a jednak z něj nevyplývá, odkdy by měla být v trvalém partnerském vztahu a odkdy vedou společnou domácnost. Stejně tak doložené fotografie nevypovídají nic o trvalosti, hloubce, intenzitě a celkové povaze jejich vztahu. Žalobkyně

byla poučena o potřebě doložení dalších dokladů k prokázání tvrzeného trvalého partnerského vztahu, jeho povaze, pevnosti a intenzitě, např. doklady o celé délce společného soužití, o společných dovolených, smlouvy, finanční závazky aj. Současně byla žalobkyně poučena o možnosti navrhnout jako důkaz výsledk svůj a svého druha. Správní orgán žalobkyni upozornil, že takový výsledek však může být proveden pouze tehdy, budou-li alespoň tvrzeny konkrétní skutečnosti, z nichž má vyplývat trvalost partnerského vztahu s občanem EU a soužití ve společné domácnosti, v opačném případě správní orgán výsledek neprovede.

37. V reakci na tuto výzvu žalobkyně doložila v rámci podání ze dne 10. 7. 2020 fotografii štítku z domu se jménem žalobkyně a jejího druha, a dále jejich společné fotografie. Zároveň žalobkyně navrhla provést výsledek její osoby a jejího druha, a dále domovní prohlídku.
38. Dne 20. 8. 2020 byl proveden výsledek žalobkyně i jejího druha. Oba shodně uvedli, že se poznali na thajských masáží, od října 2019 se začali scházet, nejprve se vídali jednou za měsíc, poté jeden den v týdnu, když měla žalobkyně volno v práci. Společně podnikali výlety. V době jejich vztahu byl druh žalobkyně dvakrát nebo třikrát v Turecku na montáži, pokaždé na dobu šesti týdnů, kdy byli v kontaktu pouze přes sociální síť messenger. Žalobkyně v prosinci 2019 odjela do Thajska a vrátila se 28. 1. 2020. Za partnery se začali považovat v době, kdy se v ČR projevila epidemie koronaviru (tj. polovina března 2020). Žalobkyně bydlela na adrese P., kde také pracovala jako masérka. Na adrese Ch. pobývala žalobkyně od poloviny března do května 2020, tedy v době nouzového stavu, poté se žalobkyně vrátila na adresu v P., s druhem se vídali zase jeden den v týdnu. Kvůli pracovnímu vytížení žalobkyně v práci zkolabovala a byla týden v nemocnici, což byl také důvod nuceného ukončení zaměstnání. Z nemocnice ji vyzvedával druh a ona si zároveň přestěhovala věci k němu. Od července 2020 žije žalobkyně natrvalo u svého druha. Co se týká financování domácnosti, druh žalobkyně platí elektřinu, vodu a plyn v domě. Nákupy platí většinou také druh žalobkyně, ona jen někdy. Další náklady na bydlení platí také druh žalobkyně. Žalobkyně zajišťuje chod domácnosti, vaří, pere, uklízí, nakupovat chodí oba společně. S matkou svého druha se žalobkyně viděla jednou, moc si nepovídaly. K dotazu na sdělení podrobností k úvahám o svatbě žalobkyně uvedla, že *zatím to jen probrali spolu a termín ani místo neměli*. Ke stejnému dotazu druh žalobkyně uvedl: „*Když bude nejhůř, tak asi jo. Termín žádný nemáme, je to složité vyřídit*“. K dotazu na plány do budoucna žalobkyně uvedla, že *děti neplánují, chtějí být spolu, otevřít si provozovnu na masáže*; druh žalobkyně uvedl, že *napřed musejí vyřešit pobytové věci, pak by možná chtěli jet do Thajska, radši nic neplánují*. V odpovědi na dotaz, koho a kdy napadlo podat žádost o přechodný pobyt jako druh – družka, se žalobkyně a její druh zásadně rozcházejí, když žalobkyně uvedla, že *se rozhodli společně; přišel s tím přítel, někdy v červnu*; zatímco druh žalobkyně uvedl: „*S tím, že podáme žádost jako druh družka, tak s tím přišla přítelkyně. Že to má jedna její kamarádka, která to takhle má. Navrhla to. Ti známí k nám přijeli, seznámil jsem se s nimi přes přítelkyni. Ona začala s tím, že jí to bude v září končit a že by to chtěla takhle*“. V podrobnostech popisu obsahu výsledků soud odkazuje na odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí.
39. V protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 21. 9. 2020 žalobkyně uvedla, že se s podklady seznámit nechce.
40. Prvostupňový orgán vydal dne 20. 10. 2020 rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. a zákona o pobytu cizinců, neboť shledal, že

žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců. Zároveň byla žalobkyni stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 35 dnů od právní moci rozhodnutí. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně podala odvolání, v němž uvedla, že je rodinným příslušníkem dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, má s druhem trvalý partnerský vztah a žijí ve společné domácnosti. K odvolání žalobkyně přiložila prohlášení matky svého druha společně se 3 fotografiemi z jejich společného setkání ze dne 21. 11. 2020, další společné fotografie, nedatované prohlášení souseda, účtenku ze společného nákupu ze dne 18. 11. 2020, deník o vedení domácnosti ve dnech 17. až 22. 11. 2020. Posléze žalovaná podané odvolání napadeným rozhodnutím zamítla, jak již bylo soudem popsáno výše.

41. Soud poté, co přezkoumal obsah správního spisu, předně uvádí, že řízení zahajovaná na návrh jsou ovládána zásadou dispoziční, a je tak v zájmu žadatele, aby k žádosti předložil veškeré potřebné náležitosti, tvrdil a prokázal splnění podmínek pro vyhovění žádosti o udělení pobytového oprávnění. Nebylo povinností správních orgánů prokázat, že tvrzení žalobkyně nejsou pravdivá, tedy že nesdílí společnou domácnost s druhem či že mezi nimi není trvalý partnerský vztah. Jak bylo uvedeno již výše, je tomu právě naopak, má-li být žalobkyně považována za rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, musela by v řízení náležitě tvrdit a prokázat, že s ním již v rozhodné době měla trvalý partnerský vztah a žila s ním ve společné domácnosti. Obecně v těchto případech platí, že břemeno tvrzení i důkazní ohledně splnění obou podmínek spočívá na cizinci (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 7 Azs 75/2016 – 37). Jak bylo popsáno výše, aby žalobkyně měla postavení rodinného příslušníka občana EU, bylo třeba z její strany řádně tvrdit a zároveň i prokázat splnění dvou základních, tj. že (i) má se svým druhem trvalý partnerský vztah (nutno zohlednit zejména povahu, pevnost a intenzitu vztahu) a že (ii) s ním žije ve společné domácnosti.
42. Žalovaná zcela přiléhavě odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 – 29, v němž byly vyloženy požadavky při aplikaci pojmu trvalý vztah druha a družky oproti manželství, kteréžto požadavky správní orgány v případě žalobkyně hodnotily. Kasační soud vyložil, že *„zatímco u manželství je závažnost a trvalost vztahu (byť nikoli nerozlučitelnost) dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků vstupují, neformálnímu soužití, v němž partneři buď nechtějí, nebo pro různé překážky nemohou takovýmto úkonem osvědčit jeho trvalost, je třeba pečlivě zkoumat jak jeho kvantitativní, tak i kvalitativní stránku. U kvantitativní stránky vztahu je hodnocena trvalost posuzovaného vztahu, u kvalitativní stránky především jeho hloubka. Kvantitativní i kvalitativní stránka spolu úzce souvisejí a nelze je striktně oddělovat. Trvalost partnerského vztahu je možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z jeho předpokladatelného budoucího vývoje a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Důležité je rovněž posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera.“*
43. Přitom platí, že každé jednotlivé faktory je třeba posuzovat ve vzájemných souvislostech, nikoli izolovaně. Samotná délka vztahu, konkrétní plány do budoucna či finanční podílení se obou partnerů na domácnosti nemusí znamenat nenaplnění předpokladu trvalosti vztahu či společné domácnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 10 Azs 150/2019 – 41, ze dne 24. 11. 2021, č. j. 10 Azs 392/2021 – 37, a ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 – 29). Jak podotkla žalovaná na straně 8

napadeného rozhodnutí, prvostupňový orgán přistoupil ke komplexnímu zohlednění všech skutečností projednávaného případu, jež byly v průběhu správního řízení zjištěny, a lze proto konstatovat, že prvostupňový orgán judikaturou kladeným požadavkům na posouzení partnerského vztahu ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců dostál. Prvostupňový orgán hodnotil délku vztahu, kterou shledal příliš krátkou, aby na vztah mohlo být nahlíženo jako na trvalý, hodnotil společné plány žalobkyně a jejího druhu do budoucna, které však dle jeho názoru nelze označit za konkrétní, neboť partneri uvedli, že děti jsou vyloučeny, ale uvažují o sňatku, k uvedenému však nepředestřeli žádnou specifickou představu, jak se budou tyto plány realizovat. Zároveň prvostupňový orgán poukázal na skutečnost, že žalobkyně ani po poučení, že společnou domácnost tvoří fyzické osoby, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby, k učiněné výzvě nedoložila žádné potvrzení, jež by dokazovalo například úhradu nákladů na bydlení žalobkyně a jejího druhu. K uvedenému soud doplňuje, že žalobkyně sice v odvolacím řízení jeden doklad o tvrzeném společném nákupu předložila, ovšem ten byl, stejně jako ostatní důkazy (ponecháme-li stranou prohlášení žalobkyně přiložené k předmětné žádosti) datovány až po dni podání předmětné žádosti o povolení k přechodnému pobytu.

44. Uvedené závěry podporuje rovněž skutečnost, že žalobkyně svou žádost podala dne 8. 6. 2020 a dle sdělení žalobkyně a jejího druhu společně bydlí od července 2020, tj. až po podání předmětné žádosti. Do období až po podání žádosti spadají o další tvrzení a důkazy o společných aktivitách (fotografie o společném výletech, prohlášení matky druhu žalobkyně a jeho souseda, fotografie štítku na domu, kde jsou společně uvedeni žalobkyně a její druh). Soud nemohl ponechat stranou ani výše uvedený rozpor ve výpovědích žalobkyně a jejího druhu v otázce, kdo přišel s návrhem podat žádost jako druh – družka, když druh žalobkyně uvedl, že to byla žalobkyně, kdo to tak chtěla, že to takto má její kamarádka. Jako nevěrohodné se jeví soudu i tvrzení žalobkyně uvedené v žalobě, že společně se svým druhem měli snahu a úmysl uskutečnit sňatek již ke konci léta 2020, neboť v rámci jejich výsledků uskutečněných dne 20. 8. 2020 oba shodně uvedli, že žádný termín a místo svatby nemají, když druh žalobkyně dokonce k dotazu na podrobnosti ohledně svatby odpověděl: „*Když bude nejhůř, tak asi jo.*“. Dle názoru soudu je patrné, že vztah žalobkyně a jejího druhu nabyl na intenzitě až poté, co žalobkyně podala dne 8. 6. 2020 žádost o povolení k přechodnému pobytu. Do té doby lze jejich vztah charakterizovat spíše jako období vzájemné náklonnosti a poznávání se, nikoli že by v dané době již měli společnou minulost, resp. trvalý partnerský vztah.
45. S ohledem na vše shora uvedené soud souhlasí se správními orgány v tom, že žalobkyně ve správním řízení neprokázala, že by její vztah s druhem žalobkyně byl trvalý, což samo o sobě bylo dostatečným důvodem pro zamítnutí předmětné žádosti. Pokud jde o závěr správních orgánů, že žalobkyně ani neprokázala, že by se svým druhem sdílela společnou domácnost, tak k tomu soud doplňuje, že sdílení společné domácnosti sice žalobkyně prokázala, ovšem až od července 2020, tedy v období po podání předmětné žádosti. I podle názoru soudu z žalobkyní učiněných tvrzení a navržených důkazů bylo prokázáno pouze to, že v rozhodné době mezi žalobkyní a jejím druhem nepochybně jistý vztah existoval, ovšem jednalo se o vztah krátkodobý, nikoli však vztah trvalý, který je vyžadován k tomu, aby žalobkyně mohla být ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců považována za rodinného příslušníka občana EU. Správní orgány tedy postupovaly zcela v souladu se zákonem a relevantní judikaturou, když žádost žalobkyně zamítly.

46. Soud k namítané nezákonnosti napadeného rozhodnutí dodává, že se žalovaná rovněž vypořádala s namítaným zásahem rozhodnutí do lidských práv, včetně zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgány posuzují pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. Ustanovení § 87e zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu neukládá povinnost zkoumat přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Žalovaná přesto posoudila, zda napadeným rozhodnutím nebude porušen závazek, který pro Českou republiku vyplývá z mezinárodních smluv. Žalobkyně v průběhu řízení nepředložila dostatečné relevantní důkazy, které by svědčily o tom, že by napadené rozhodnutí představovalo nepřiměřený dopad do jejího soukromého a rodinného života. K námitce žalobkyně, která poukazuje na institut vyhoštění příslušníků třetích zemí, žalovaná dodala, že napadeným rozhodnutím není žalobkyni zakázán pobyt na území České republiky a že jí není znemožněno požádat o vydání jiného druhu pobytového oprávnění, přičemž v případě, že splní zákonné podmínky pro jeho vydání, pobytové oprávnění žalobkyně může získat.
47. Soud závěrem opakovaně podotýká, že žalobkyně zamítnutím předmětné žaloby neztrácí možnost podat novou žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jako rodinný příslušník podle § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy jako manželka občana EU, které by v případě splnění zákonných podmínek mohlo být vyhověno (pokud se tak již dokonce v mezidobí od podání žaloby nestalo).

VI.

Rozhodnutí soudu

48. Soud uzavírá, že žádnou z žalobních námitek nehledal důvodnou, a proto podanou žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII.

Náklady řízení

49. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Žalované nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 3. února 2022

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu